

*Hoe Galien opt casteel van Jenes coemen es, ende hoe feestelijcken
bi van Oliviers moeder ontfanghen wort.*

[15]

[c2va] Als Galien ende zijn ghesellen ter doot bracht hadden den meesten deel der rovers die hem hadden willen nemen sijn sommiers ende sijn peerden, heeft hi sinen wech ghenomen na Jenes, so langhe reysende dat hy ende sijn volck dair comen sijn. Int innecomen vander stadt vonden si van avonturen een van des hertoghen eelmans, den welcken Galyen aensprack ende vraechde hem hoe die hertoghe was gheuoemt, wat volck hi by hem hadde ende oft hi inder stadt was.

Die eelman antwoerde dat hi op sijn casteel was ende dat men hem noemde Reynier. “Ende ick gheloove dat ghi sijt van sijn gheslechte,” sprack de eelman, “want ghi sijn kindren seer ghelijck sijt.”

“Ghy kint hem betre dan ick ...”

“Rijt stoutelijc opt casteel! Mijn heere es een weynich qualijck ghedispondeert, maer des en salmen u niet te qualijker tracteren. Mijn vrouwe de hertoghinne sal u eerlijcken ontfanghen.”

Doen reet Galien, Gheeraert ende alle sijn gheselschap tot den casteele.

Als dye van den casteele hem inder poerten comen saghen, zijn si hem te ghemoete comen. Ende dye hertoghinne es tot Galien comen, hem cussende, de welcke hem neychde voer haer, tot hair segghende: “De Coninck der glorien die ons allen mit Sijn dierbaer bloet verlost heeft, bescerme den hertoghe Reynier ende die hertoghinne van alle teghenspoet.”

“Ende u oock, schoon yonghelinck,” antwoerde dye hertoghinne. “Wanen zidi, dat ghi den hertoge Reynier kint?”

“Bi mijnder trouwen, vrouwe, ick ben van Constantinoble,” sprack Galien. “Ic bidde dat u belyeve ons desen dach te herberghen. Tes langhen tijt dat ick ende mijn volck niet [c2vb] ghecesceert en hebben van riden, noch uut onse cleederen gheweest.”

“Jonghelinck,” antwoerde dye vrouwe, “dat sal u seer gherne gheschien.”

De vrouwe gheboot terstont de peerden inden stal te leyden ende henlieden lersen uut te trecken. Daerna leyde sise op dye sale, daer

davontmael ghereet was.

Die vrouwe dede Galyen ende Gheeraert neven haer ter tafelen sytten ende een seer soon dochter die si hadde, ghegeten Bellaude, teghen over Galien, die welcke den jonghelinck seer nersteliken aensach den heelen maeltijt duerende. Ende als si hem wel ghemerct hadde, sprac si tot haer moeder so heymelijcken dat nyemant en hoorde, segghende: “Moedere, ick bid u, aensiet desen schoonen yonghelinck. Hebdi oyt ghesien jonghelinck die beter ghelijcte minen broeder Olivier?”

“Waerachtelijcken, ghi segt waer,” sprack de hertoghinne, “tes een seer soon jonghelinck. Waer hi van Olyviers oude, ick soude meynen dat hijt ware. Na den eten sal icken uwen vader thoonen.”

Als si geten hadden, ghinck de vrouwe in dye camere dair haer heere die hertoghe Reynier zieck was, ende vertelde hem datter een jonghelinck coemen was, de soonste die si noyt sach, die welcke in allen dinghen haren soene Olivier ghelijcte dan dat hi jongher es. Ende conde hi op ghestaen om hem te commen sien, hi soude daer bi verlichten.

Als dye goede hertoghe Reynier spreken hoorde van synen sone Olivier es sijn herte vervruecht, segghende dat hi nemmermeer op bedde rusten en sal voer hy de figure des jonghelincx ghesien hadde, ter lyefden van synen sone Olivier.